

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre . . . 2—P

Csekk számla: „Tisztes Ipar”
Budapest, 10.457.

Főszerkesztő:

vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon :13-00-92

Az aratnivaló ugyan

Irtá: PATAY KÁROLY

Forrong a világ

Gigászi küzdelmét vívja a keresztény morál és a nyers erő. Evezredes küzdelem ez, csupán a mez változott meg koronként, hogy a millió korszerű legyen.

Kísérleti eszköz az ember, a teremtés koronája. Áldozata a lélek, amely a pusztító áramlatokban egy ideig küzd s azután eltűnik.

A tagadás szelleme világhódító offenzívára készül

Máris pusztulás és örök megsemmisülés jelzi útját, amerre elhaladt. Néma szirtok, kihalt városok, lakatlan sivatagok, névtelen, egykor világmegváltó szellemóriások pusztuló alkotásai jelzik az emberi s alkotókészség gyarlóságát. Hatalmas szellemi- és anyagi erők sodródnak a küzdelembe csupán azért, hogy a modern szellem istenfogalomtól mentes táborába vonják a társadalom millióit. Harcba állítja az egész külső és belső értékeit, anyagi és szellemi felkészültségét, testi és lelki javait. A küzdelem vad áramlata magával sodorja a néma szemlélet is s ha így halad, általa társadalmi csődbe dönti az egész világot.

Forrong a világ, forrong az egész társadalom. Szellemi életéből hiányzik a megalkuvást nem ismerő krisztusi öntudat. Világnézetekről beszélünk, gyönyörű teóriákat állítunk fel s az eszmék és elvek küzdelmében világnézeti elméletek áldozatául esünk.

Tudjuk, hogy baj van,

nagy veszedelembé sodródik az egész társadalom. Határainkon vészjósló felhők tornyosulnak, látjuk a cikázó villámokat, amelyek ha alásuítanak, felpereszlik gyönyörű vetéseinket — mégis csak nézünk és a csodát várjuk . . .

Ölbetett kezekkel várunk, közben észre sem vesszük, hogy mi is sodródunk . . .

Hol van gerinces világnézetünk, amely legyőz minden külső erőszakot, amely megbirkózik minden nehézséggel és bátran kilép a küzdőtérre?

Hol van krisztusi alázatosságunk, önzetlenségünk, amely nem vár földi elismerést és emberi ju-

talmat, hanem mindenben és mindenkor Krisztus országára érdekében dolgozik?

Az aratnivaló ugyan sok

Lelkeket kell megmenteni Isten országának, akik különben a pusztító tűzvésznek esnek áldozatul. Lelkeket, akiket megméltelyez a világ s minden dicsősége, akiket áldozatul követel a világi élvezetek pusztító áramlata, akiket nem enged szárnyalni, a magasba emelkedni a földi dicsőség és anyag, akik ma még értékek, holnap azonban fölpereszelt, üszkösödő tömeggé válnak. Lelkeket kell megmenteni, munkás milliókat, akik hatalmas táborba sorakoztak és a jövő irányításából jogosan ők is részt kérnek.

Itt az idő, még nem késő, lássunk munkához, mert az aratnivaló ugyan sok, de

a munkás kevés

Munkások kellene Krisztus táborába, hogy az Ő oldala mellett vívják meg a legdiadalmasabb csatát a lelkek érdekében. Önzetlen munkásokra van szükség, akik nemcsak elméleti katolikusok, hanem gyakorlati valláserkölcsei alapján állva, saját példájukkal igazolják azokat az eszméket, amelyeket a nagy társadalom megreformálására keresztül akarnak vinni. Önmaguknak kell először helytállni azon a téren, amelyiken reformokat akarnak létesíteni. Ezeknek a reformoknak ki kell terjeszkedni a gyakorlati hitélet egész terére, — a szociális és nevelési újjáépítésre.

Ezt a tényállást ma különösen időszerűvé teszi a vállalatosság támadó erőinek félelmetes és türelmetlen felsorakozása, amely régebben a szabadkőművesség és szabadgondolkodás, majd a szociáldemokrácia és bolsevizmus, legújabbban pedig különféle újpogány áramlatok alakjában jelentkezik s nem kevesebbet akar, mint a keresztény front teljes felgyöngyölítését. (Bangha Béla S. J.)

Szükséges, hogy a reformokat először önmagunkon hajtsunk végre, azoknak áldásos erőt először mi magunk tapasztaljuk, hogy azután szertesugározassuk a küzdő, szenvedő s vajdudó társadalomra.

Saját szellemi reformunkat a társadalmi reform kövesse.

Saját családi életünk reformja ragyogja be a sokszáz és ezer nyugtalan család békéjének munkálását. A családi élet krisztusi békeje alakítsa át az egész társadalom képét az egyén megbékélésében és a közélet tisztaságában.

A munkás kevés, akkor, amikor a keresztény-

ség sorsdöntő óráiban minden eszközzel a komoly munkához kellene látnunk. Munkára fel!...

Lépünk csak ki a munkatérre s kezdjük el az aratást.

Kérjük az aratás Utát, hogy küldjön munkásokat vetésébe

Munkásokat, akik hivatásuk magaslatán állva élet-haláltáncot vívnak az ellenséggel. Munkásokat, akik elindítják a lelki reformot s a világnézeti küzdelemben a krisztusi morál alapjára helyezkednek. Munkásokat, akik könyörtelenül elindítják a társadalom lelki megújodását a lélek és szellem fejve-reivel az ifjúságon keresztül.

Mert ne feledjük, hogy reformjainknak elsősorban az ifjúságot kell megnyerni, mivel ő a jövő várományosa s az eljövendő társadalom egyik tagja. Ifjúságunkat kitarthatóvá, küzdőképessé s ezáltal gerincessé kell tennünk, mert ne feledjük, hogy nehéz feladatokat előtt áll. Neki kell a társadalmi reformot elindítani, neki kell az első vonal küzdelemét megvívnia. Világnézeti és szellemi fanatikusokkal kell megküdenie, márpedig ne feledjük, hogy: „Világnézet ellen csak világnézettel, szellem ellen csak szellemmel, fanatizmus ellen csak lángoló hit erejével lehet harcolni!” (Shvoy Lajos megyéspüspök körlevele.)

Ifjúságunknak átélt lelkes hitre, feddhetetlen, egyszerű, tiszta életre és a vértanuságig menő áldozatos szellemre van szüksége.

Küldj Uram munkásokat vetésedbe

Forradalmasítani akaró munkásokat, akik hitéleti, szociális és nevelési téren önmaguk reformja által átalakítsák a társadalom képét.

Emeljék fel az adót

igazságtalanul kivető rendszer ellen a szavukat a kisiparosok, mert a közeljövőben dolgozza ki az országgyűlés az új adóreformról szóló törvényjavaslatot.

Minden magyar ember tökéletesen tudatában van annak, hogy az ország köztelherviseléséhez erejéhez, jövedelméhez és vagyoni állapothoz viszonyítva ő is kötelező hozzájárulni. És, ha eleget is tud tenni adófizetési kötelezettségének, büszkén emelt fővel áll meg embertársai előtt, míg ellenkező esetben sokszor a szájától kénytelen a falatot megvonni, hogy elkerülje a nem csekély megaláztatással járó végrehajtási eljárást. Különösen az önálló kisiparos társadalom vállán nyugszanak nagy adótételek, amelyek nem állanak arányban keresetükkel, illetve jövedelmükkel. Egy perccel sem szabad tehát vesztegetnünk jogos érdekeink megvédésére. Közvetve nekünk, iparos-munkásifjainknak a legfontosabb, hogy úgy mondjam életbevágó érdekeink az új adótörvény elkészítése előtt szavunkat felemelni. Hiszen mire az új törvény életbe lép, jó néhányan közülünk már a saját üzletében fog gondjait középette egypár kellemetlen félórát átkeseregni az adókvetéssel kapcsolatos csillagászati számok tanulmányozása miatt.

Oda kell tehát hatni, de minél előbb, hogy mestereink — akik ma még saját érdekükkel egyetem-

ben a mi jövődöbelei érdekeinket is képviselik a közületek előtt — testületileg, szervezetenként, küldött-vezetők útján, hivatalos formában adják elő kérelmüket és panaszukat. Séreleink orvoslására most itt van az idő! Jobb a bajt megelőzni, mint később kifejlesztett stádiumában különféle orvoslással és injekciózással kioltani. Egy új adótörvény elkészítésénél, bármennyire is szociális szellemben készítését, nem artt jogos érdekeinket és követeléseinket illő formában az illetékesek tudomására hozni.

E sorok között részletkérdések megvitatására nincs hely, de a sok között csak egypárat megemlítve:

mennyire ildomosnak, méltánylandóank mutatkozni az új üzletek, a kezdet nehézségeivel küzdők adómentességgel való támogatása,

a maguk is pártfogásra szoruló kézműveseknek az ínségadó fizetése alóli mentessége,

a jelenleginél nagyobb mérvű gyermekkedvezmény, stb., stb.

Ismerjük fel tehát az idő ezen legalkalmasabb pillanatát, amikor is felvilágosításunk következtében az egész egységes kisiparos társadalomnak kell, hogy az érdekei az adózás terén is elismertessenek és megvédessenek.

Emeljék fel tehát a szavukat a kisiparosok az adót igazságtalanul kivető rendszer ellen.

Leng a zászlónk!

Kibontottuk a legényegylet zászlaját,
Szívünk s lelkünk boldog öröm járja át.
Ifjú szívünk régen várta e nagy napot,
Melyet nekünk a jó Isten ma megadott.
A szemünk csillog, mint megannyi tengerszem.
Zászlónk alá jön minden ifjú szivesen.
Leng a zászlónk, a legényegylet zászlója,
Imádság és tisztes munka! — a jelszója.

Csak két színből áll az egyleti lobogó:
Piros és fehér, ifjakat oltalmazó.
A piros szín jelképezi a vér színet,
És a mi ifjú szívünk lángoló szeretetét.
A fehér szín a tiszta lélek jelképe,
Erre tanít minket Szent Imre élete.
Leng a zászlónk, a legényegylet zászlója,
Imádság és tisztes munka! — a jelszója.

A piros-fehér két „K” betűt is mutat,
És jelenti számunkra az igazi utat.
Az egyik „K” az Krisztus, akit követünk,
A másik Kolping, kit utánozni merünk.
E „K” betűs zászlót emeljük magasra,
A fejünk felett a szél hadá lobogtassa.
Leng a zászlónk, a legényegylet zászlója,
Imádság és tisztes munka! — a jelszója.

Kövessük e zászlót mi ifjú harcosok,
Menjünk az úton, melyet Kolping mutatott.
Dolgozzunk, küzdjünk, míg el nem érjük célunk;
Tiszta lelki, magyar, munkás kézbe bízzuk!
Hitünkért, hazánkért készen vagyunk most is,
Ha magyar igazságért harcolunk, — ott is
Leng a zászlónk, a legényegylet zászlója,
Imádság és tisztes munka! — a jelszója!

SOLYMOSI JENŐ
a kkkfélégházi egylet jegyzője.

Rágódjatok rajta

★

„Nekünk mindig érdemes”

Scott kapitány 1912. jan. 16-án hallatlan erőfeszítések árán közel jutott társaival a Délisarkhoz. Vágyuk netovábbja, mely mindig új erőt öntött a csüggedőbe az volt, hogy ők érjenek elsőnek a Délisarkra. A jelzett napon néhány kilométerre a Sarktól, szántalpakra erősített fekete zászlót találtak. Erről megtudták, hogy a norvégok megelőzték őket. Scott az esemény hatása alatt ekkor kétségbeesve írja naplójába: „Miért volt most ez a sok fáradtság, kin és nélkülözés? Semmiért, csak egy dómért, melynek most már vége. Es Scott és társai másnap már csak vánszorogtak a Sarkig és ahig volt lelkierejük, hogy részánjuk magukat a visszatérésre. Akik csak földi dicsőségért harcolnak, vagy dolgoznak, egy napon mind így járnak! Ne álltassuk magunkat, itt kivétel nincs!

Fiúk, mi egy örökkévalóságért dolgozunk, az elérendő földi dicsőség is csak eszköz nekünk, hogy magunkat vagy másokat biztassunk, lendületbe hozzunk a láthatatlan értékek szolgálatában.

Minden előadás, vagy színpadi szereplés, szervező munka, vagy szórakoztatás végeredményben magában hordja azt az öntudatot: örök tervek szolgálatában állok, nem a rekord, vagy a ma dicsősége számít csupán nekem.

Ha nem így teszünk, minduntalan fekete zászlókra bukkanunk majd, melyéket elveszünk munkakedvünket, ontottá tesszük és Kolping szellemét kiűzzük az Egyletből.

★

Kár, hogy nincs több bajunk!...

Az ókori Spártának egyik királya a gyűlésen azt javasolta, hogy földig le kell rombolni Messene városát, mert sok bajt szerez állandóan. Örökös harcban kell vele lenni. Erre felállt egy tanácstag és azt mondotta: „Nagy baj lenne Messene lerombolása, mert az ellenségétől való megszabadultság békéje elernyeszti a harcosokat és petyhüdtté teszi az izmokat. Nem engedhetjük meg a közszerűk szétzúzását, melyen polgártársaink creje és bátorsága új életet és fényt kap.”

Baj volna, ha nekünk minden az ölünkbe hullana, ha nekünk soha küzdeni, harcolni nem kellene, ha ellenségünk nem volna.

Erdemünk nem volna, erőnk nem gyarapodna, életünk tartalmatlan és üres lenne. Lássuk tehát minden nehézségben, minden kellometlenségben azt a szükséges „köszörükövet” is. Es soha semmi miatt el ne keseredjünk, félre ne álljunk! Egyleti élet küzdelmek, nehézségek, csalódások nélkül nincsen, — addig, míg a fiúk anyagok nem lesznek és az ördögöt véglegesen el nem temelték!!!

★

Talán el sem hiszitek?!...

1933. májusában az osztrák köztársaság elnöke felajánlotta Dollfusnak a kancellári állást. Dollfuss erre azt válaszolta: „Holnap megadom a választ.” S kiment egyedül egy külvárosi templomba és a kitett Oltáriszentség előtt letérdelt és ott maradt reggelig. Reggel aztán visszament az elnöki palotába és a kancellári állást elfogadta. Így a nagyok!

Nekünk is, nálunk is ilyen fontos az Isten? Mielőtt felmondasz, mielőtt új munkába kezdesz, te is megkérded az Isten? Szoktál hétköznap is egy-két percre

a templomba nézni? Elhiszed, hogy az Istennek fontos a te szerelmed és O törődik a te órábéréddel?!

Mit gondolsz, keresztény leszel a közélet, a társadalom és politika világa az elvek és eszmék hangoztatásával? Elég csak únos-untig hangoztatni: „ha nem leszel” — „amíg nem leszel”, de a mindennapi esti imánkat el nem végezzük és a káromkodást el nem hagyjuk és a fizetett szerelmet sem?! Magad is tartsd meg a tízparancsolatot és kevesebb parlamenti vitára leszel szükséges!

★

„Azt mondják”...

Két rövid szó csupán.

Olyan gyorsan röppen el az ajkáról, hogy a megfontolás nem éri utól.

Szájról-szájra száll, — de meg nem állapítható, hogy honnét indult el.

Szabad bejárása van minden házba. A legkényesebb ajtók is megnyílnak előtte.

Nincs összejövetel nélküle.

Nagy a hatalma: igazolja a pletykát, megerősíti a rágalmat, megnyugtítja az aggályos lelkiismeretet.

Körütjában senki sem állíthatja meg.

Jó hírneveket rombol, családokat dül fel. Nem a véré, hanem a becsületét szívja ki az embereknek.

Elrabolja az ifjak örömét, az öregek tekintélyét, a szívek gyermeked bizalmát — mindenkitől boldogsága egy részét.

Felelősségre nem vonható. Ki mondta? Senki sem tudja.

„Azt mondják.” Két rövid szó csupán.

Es hány egylet szenved emiatt hajótörést? „Pletykafészkeknek” rágalmazták, mert van valaki, akiből minden nap elindul egy „azt mondják”.

Nem te vagy az, testvérem, barátom? Tartsunk lelkiismeretvizsgálat, mindannyian, kivétel nélkül, könyörtelenül!

★

Csak néhány csepp!...

„A beszivárgó víz hajóóriásokat süllyeszt a tenger mélyére. Épülettömböket dönt romba. Városokat védő gátakat mállassz szét. — Ha: nem állnak útjába idejében.

A beszivárgó bűn tökéletes lelkeket is kárhózatba dönthet. Szétzúllaszt családokat. Megrothaszt, címetet nemzeteket, népeket. — Ha: nem küzdenek ellene állandóan.

A beszivárgó kegyelem ágostoni fertőből emel lelkeket a szentség magaslatára. Csaldadokat szentel meg. Feleml, életet, országokat, népeket. — Ha: nem állnak útjába.

A beszivárgó kegyelemnek üss rést lelkeken, s ne enged az betömődni! Dolgozzal együtt a kegyelemmel! Tárgítsd a rést! Vedd észre a kegyelem finom sugallatát! — Ha: büntül ő, érényre szólít, önmegtudadsra, áldozatra hív...”

Testvérem, e cseppeket, e kicsinyégeket el ne hanyagold! A jó és rossz oldalán egyaránt tétel és súly a kicsinyiség. A dömök is porszemekből állnak, a nagy képesség is számtalan apró gyakorlat eredménye. Nagyot nem tudsz alkotni, hát alkotss ezer apróságot és hidd el: „Nagy” lesz neked is az előneved!

Dr. Patton János (Pécs).

Mindazt, amit az ember bír: szépség, gazdagság, erő, tehetség, a világ, az élet nagy folyószámla könyvében a „követel-oldalon” írja. Isten nagy könyvében minden a „tartozik-oldalra” kerül. Egyszer az Isten nálad is rovancsolni fog!

Igy harcoltam az életért

Ebben a rovatban megszólaltatjuk azokat az iparosokat, kereskedőket, akik egyelőre nevelődtek, most is kapcsolatban állanak a legényegylettel és akik jórészt a maguk erejére utalva is nagyszerű eredményeket értek el szakmájukban, vagy mint vezetők a társadalmi életben. Beszéljenek ök a múlt-ról, elindulásukról, nagyszerű küzdelmükről, hogy így példát mutassanak, erőt, biztatást nyújtsanak a ma feltörekvő munkásifjúságunknak. Beszéljenek azok, — akik életükben gyakorlatban is megvalósították a legényegyleti programot, — arról, hogy ezzel a programmal milyen eredményeket értek el. Beszéljenek arról, hogy hozzáértéssel, fáradhatatlan szorgalommal lehet az iparban, kereskedelemben is magasra emelkedni, jólétre szert tenni.

Ez a beszélő mult legyen törekvő munkásifjúságunknak erőforrása, ha ellankadna az eléje tornyosuló akadályok előtt.

Kriska Péter, papucsmester, Szeged.

Felkerestük a híres szegedi papucs kiváló mesterét, a Szeged-alsóvárosi Legényegyletünk volt elnökét, jelenleg pártoló tagját, Kriska Pétert, hogy beszéljen multjáról, küzdelmes emelkedéséről, hogy hogyan vívta ki az élettől az elért nagyszerű eredményeit.

Már mint tanonc is, — kezdte Kriska uram, — sok díjat, jutalmat nyertem. 1914-ben nyitottam egy kis papucsos műhelyt, azonban rövidesen elvittek katonának és négy évig szolgáltam a világháborúban. Itt egy nagy katonai cipőjavító műhely élére kerültem, ahol negyven ember dolgozott a kezem alatt, dacára annak, hogy nem cipész, hanem papucsos voltam. A forradalom kitörésekor mint altisztre rám bízta az egész ezredet, melyet én Bosening veztem és ott hiány nélkül adtam át a rengeteg fegyvert, löszert és egyéb anyagot.

A háború után újra hozzáfogtam mesterségemhez. Kis pincelakásban laktunk, ott volt a műhelyem is, egyedül dolgoztam. Piacokra és a környező falvakba a hátunkon gyalog vittük a kész papucset eladni a feleségemmel.

1922-ben új formájú, gyönyörű papucsaimmal a Budapesti Iparkamarától aranyérmet nyertem. Ekor ismertem fel magamban a szakma iránti tehetséget, ekkor kezdtem lelkesedéssel, szeretettel, teljes odaadással dolgozni szakmámban. Az első papucsmester voltam, aki 1922-ben résztvettem és azóta is résztveszek a Budapesti Nemzetközi Vásáron. Divattá tettem úgy belföldön, mint külföldön a szegedi papucset. Volt olyan vásár, amikor tízezer pár papucset adtam el. A Nemzetközi Vásáron szereztem külföldi összeköttetéseket. Exportáltam papucset Angliába, Olaszországba, Franciaországba, Amerikába, Hollandiába, Indiába, Finnországba. Diplomataktól, hercegektől és más külföldi előkelőségtől egész halom elismerő levelem van. 10 aranyérmet és rengeteg elismerő oklevelet nyertem.

A kis papucsos műhelyből hatalmas üzem lett, ahol 120 ember találja meg a tisztességes kenyerét, mert egy segéd hetenként 40—50 P-t keres nálam. Egy egész papucsos generációt neveltem föl már. Húsz tanonc szabadult fel nálam, akik elsőrangú

mesterei szakmájuknak. Nagy súlyt helyeztem arra, hogy tanoncimat jól kioktassam a szakma minden fogására, mert a szegedi papucs világhírre csak így tartható fenn továbbra is. De arra is törekedtem, hogy tanoncaim vallások legyenek, mert csak a vallásos ember tud mindig lelkiismeretes és becsületes munkát végezni. Ezzel a munkával viszont bizalmat keltünk magunkkal szemben és ez a bizalom biztosíthatja számunkra a tartós sikert, előrejutást, boldogulást.

A társadalmi munkából is kivesszem a részem. Az Ipartestületben szakosztályi elnök, előljárási tag vagyok. Több iparos és társadalmi egyesületnek is vezetője vagyok.

Néhány szóban összefoglalva sikerem titka: szakmám szeretete és tudása, fáradhatatlan munkakészségem, kitartó törekvésem céljaim eléréseben.

Azzal a jóleső érzéssel köszönök el a Kriska uramtól, hogy ő gyakorlatban megvalósította, éli a legényegyleti programot és nagyszerűen boldogul vele. A program tehát elsőrangú, csak minél több magyar munkásifjú élje, valósítsa azt meg ugyanígy a gyakorlatban, akkor hisszük, hogy annál kevesebb lesz a nyomor, a nélkülözés és annál napfényesebb lesz a magyar jövő!

Csúcs Sándor.

Jelvényláz dühöng!

Peregnek a szemek a homokórában, a villanyórán is kíméletlen könyörtelenséggel ugranak a percek, a naptárról pedig már az 1940-es szököv lapjait szagadjuk.

Rohan a sors szekere! És nincs hatalom, amely ennek a szekérnek megállást tudna parancsolni. Mindegyikünk maga vezeti szekerét, mindegyikünk saját maga szabja meg az irányt, amelyen haladni akar. Legfeljebb annyi a különbség, hogy az egyik batáron, vagy bricskán, a másik viszont 60, vagy 600 lóerős gépszörnyetegen száguld végzete felé. Ez az egyik különbség. A külsőség! Hogy ki milyen formában és milyen tempóban vezeti életeszekerét.

Sokkal fontosabb, lényegesebb a másik körülmény sorsunk kialakításában. Mégpedig az: melyik az az út és melyik az a cél, amelyen és ahová sorsunkat vezérelni akarjuk. És melyik az az eszmény, amelyiknek a fűtőanyagával hajtani akarjuk földi porhüvelybe bujtattott éniünket kitűzött célunk elérésére.

Új és új eszmeáramlatokkal divatos jelszavak röpömmel tűzijáték gyanánt az ég felé, pillanati gyönyörködve, kápráztatva a szemlélt, hogy azután hullásukkal ismét sötétséget borítsanak a beléjük habarodottakra. A mi programmunk az örök világosságra mutat. Ezért ezt az utat fogjuk követni az 1940-es kilométerköz után is, miközben szánakozó pillantásokkal kísérik a járattan ösvényekre merészkedő és ott tengelytörést szenvedők kísérleteit.

Jelvényláz dühöng! Kezdve a nyam-nyam négerék dárdájától, nyilaitól és egyéb harci szerszámaitól a kerékketört bűzszakalászig. A kifecamított nyakú háziállatoktól kezdve a csáklya, kalapács, kapu, kasa, sarló és egyéb szerszámokig, már csak a bonckés hiányzik mindezt leoperálni.

A mi jelvényünk fényét ezzel szemben az immár egy évszázadnál is nagyobb idő nemcsak, hogy el nem koptatta, de az új nemesség patinájával vonta be. A kettős K betű, mintha nem is a múlt századból származna, hanem egy modern iparművész mai tervezete lenne. Szinte szócsó gyanánt kiáltja a látni és hallani nem akaróknak, hogy Krisztussal mi is együtt masirozunk az örök élet útján.

A mi programunk nem változik. Nem hagyjuk magunkat befolyásolni minden útszéli csárdából felénk integető kótygáns kikiáltók csábító ajándataitól. Igérni sok mindent lehet. Gyors meggazdagodást, érvényesülést és más földi jókkal megpakolt életet, mások eltiprása és legázolása árán. Mi az egyéni szakmai tudásunk gyarapítására lesünk tökéletesítésével biztosítjuk boldogulásunkat, vagy ha úgy tetszik, alapozzuk meg karrierünket. Mi csendben dolgozunk jövőnk kialakítása érdekében Krisztusba vetett hittel és bizalommal. Nagy hangon nem szögezzük le a haladás sürgős szükségét, mert tudjuk, hogy ez a megállással egyenlő.

Mi elvezetjük a szekerünket élet-utainkhoz saját erőnkkel és tudásunkkal, ha ez nem elég, igénybe vesszük társainkat, de nem gázoljuk le őket. Nem

robbantjuk fel előttük a hidakat és utakat, nem gyujtogatunk, égetünk és perzsélünk fel magunk előtt mindent, ami a másé. Haladunk a tradícióink gránitköveivel megalapozott, mindig időszerű és új utainkon. Ez a szellem, Kolping által adott és a Legényegyletek által magunkévá tett szellem a jövőanyagunk, ez hajtja sorsunk szekerét.

És a szakmánk, a mesterségünk is hivatásunk az az út, amelyen baktatunk, vagy repülünk célunk felé. Ez az út sokszor göröngyös, tövises, tele akadályokkal és mi mégis megmaradunk rajta, nem térünk le róla, mert tudjuk, hogy a mellékutatok sötét bizonytalanságba vezetnek. Csak egy kalandvágyó szerencselovag merészkedik néha a letérésre, hogy azután ott maradjon az áldozatra leső fenevadak karmaiban és mocsarak hínárjaiban.

A szakmánk a mi hivatásunk, az egylet a mi szervezetünk és ezen az úton haladva biztosak lehetünk kitűzött célunk elérésében.

Ez a kitűzött cél pedig nem szorul bővebb részletezésre és magyarázatra: boldogulás a földi életben és az örök üdvösség elnyerése halálunk után.

HONTI JÓZSEF.

A kőbányai egyletünk így dolgozik

Az elmúlt év kapuját Isten segítségével lezártuk. Ha visszatekintünk, nyugodt lelkiismerettel gondolhatunk az elévült munkákra, amit siker koronázott. A nehézségeket, amik elő-előbukkantak, erős akarral, még nagyobb szorgalommal leküzdöttük s munkánk eredményesen tovább folyt.

Az új esztendőben új erővel, erős elhatározással indulunk kitűzött célunk felé, Kolping szellemével, hogy Krisztus igazsága éljen minden magyar katolikus ifjú szívében.

Az elmúlt évben új arcoik váltották fel a régieket. A felfrissült egyesület nagy munkát fejtett ki, meghonosította az igazi legényegyleti életet. Munkálkodott a kultúra, a lelkiélet és testedzés terén. A munka eredménye: 56 tagot számol.

A műkedvelő gárdánk sikeresen szerepelt kultúréték és az ünnepek alkalmával.

Mint minden évben, úgy ez évben is folytatjuk „Népművelési” tanfolyamunkat. Pulai István lelkész úrral az élén, Orbán igazgató, törv. biz. t., Bunyor Erhardt Máv. főtanácsos, dr. Bánhegyi Mátyás orvos, Várhegyi László tanító, Nagy Lajos tanító urak és Köszler Hedvig szociális nővér önzetlenül, csak a mi hálás köszönetünkért vállalkoztak előadókul és a fiúk szívesen látogaltak ezen tanfolyamokot.

Az elmúlt évben megrendeztük a szokásos „Katalin” bálunkat. Vállalkozásunk jó kedvvel, erkölcsi és anyagi sikerrel fejeződött be. A fiúk megértették, hogy a bál nemcsak szórakozást jelent számukra, hanem fáradságot is, ha mindenki a vállalt kötelezettségét teljesíti. Így is volt és senki sem távozott azzal, hogy ez volt az utolsó. A legboldogabbak az édesanyják voltak, mert leánykájukat nem nekik kellett szórakoztatni.

Karácsony ünnepén nagy és lelkes közönség előtt mutattuk be: „Karácsonyest a nagy magyar téiben” c.

színművet, amit a kezdő műkedvelő gárdánk szorgalmasan betanult Szabó Béla színrehozó lelkismeretes vezetésével és a megérdemelt siker nem maradt el.

Hogy az elmúlt, nekünk keliekben is gazdag esztendő vidáman fejeződjék be, kellemes, meleg, családias Szüiveszterest rendeztünk az Egyházközség többi hitbuzgalmi szervezeteivel karöltve. Farsangi esténk is lesz, de ugyanilyen meghitt, szerény keretek között, hogy

ezzel is a családias és egyesületi együttérzést ápoljuk.

Nem feledkeztünk meg végül a testedzésről sem, azért kértünk mi is részt a „Pintér” kupáért folyó versengésből, aminek egyszer védői voltunk, másodszor majdnem megnyerőt, de azért remélünk...

Amikor az elmúlt esztendőt lezártuk, hálát adunk a Mindenhatónak, hogy megsegített bennünket. És most újra kérjük, adjon erőt, lelkesedést a következő esztendő nagy munkájához.

Isten áldja a tisztes munkát!

Fröschl Kálmán dékán.

A szolnoki egyletünk ankétje

A szolnoki Katolikus Legényegylet dec. 14-én rendezte meg az „Iparos továbbképző ankét” első előadását.

Az ankétot az egyesületi vezetőségén kívül, a város számos vezető tagja és iparos előkelősége vett részt: dr. Deák János fa- és fémipari iskolaigazgató, dr. Horváth Ferenc iparostanonciskolai igazgató, Haraszti Pál tanár, Veres József ip. testületi elnök, Halmágyi Sándor, a Baross Szövetség elnöke, stb.

P. Barys Engelbert elnöki megnyitóját követően Keekés László iparostanonciskolai tanár, az est előadója ismertette a tárgysorozatot.

„Ma este a tanonckérdéssel szeretnék bővebben foglalkozni, mert a megfelelően képzett tanonc könnyebben fogja helyét megállani az életben.”

Az előadó azután összehasonlítást tett a mai és a régi tanonc élete között és arra a megállapításra jutott, hogy dacára a hatalmas lépéssel való előbbre jutásnak, mégis óriási hátrányban vagyunk a nyugati államokhoz képest.

Az iparos nivónak felemelése érdekében sok mindent kellene még megoldani, de különösen azt emelte ki, hogy a mesterek részéről nem találja azt a megértést és együttműködést az iparos iskolai tanárokkal, pedig egy célt

küdenek, a magyar iparostársadalom szűbb jövőjéért, mert az az iparos tudja csak megállni helyét százszázalékosan, aki szakmai tudásában a legmagasabb fokon áll és így versenyképes minden tekintetben.

Szükségesnek tartaná a körzeti szakirányú iparostanonc iskolák, kisipari műhelyek felállítását, ahol a tanonc műtadarabok készítését tanulná meg. Továbbá szükségesnek tartaná, hogy a tanonc végbizonysítványa befolyással lehessen a segédlevél megszerzésénél, hogy így hatni lehessen a tanoncra az iskola sikeres elvégzésénél.

A pedagógusok továbbképzését szélesebb alapokra ohatja fektetni, ipari tanfolyamok rendezése országos viszonylatban.

Dr. Deák János kijelentette, hogy az új törvény a felhozott sérelmek nagy részét orvosolni fogja. A körzeti iparostanonc iskolák felállítását az illetékesek tanulmány tárgyává tették. Erről annyit megemlíthet már, hogy a bejáró tanonciskolai tanulókat ugyanolyan utazási kedvezményben részesülnek, mint a diákok.

Örömmel látja a segédek részéről ezt a nagy érdeklődést a tanoncképzés, nevelés iránt, így biztosítja látja az egészségés utánpótlást.

Vörös József ipartestületi elnök válaszában kiemelte, hogy abban látja a kisipar erejét, ha a mester, segéd, tanonc szinte családi közönségben élnek a műhelyben.

Dr. Horvát Ferenc tanár, iskolaigazgató, a tanonc felkészüléséről beszélt. Szükségesnek tartja, hogy a tanoncot ne csak az iskolai órák kössék az iskolához, hanem azon kívül is folytatódjék a nevelő munka, így aztán más lesz a kapcsolat a mesterek és a tanonciszkola között.

Halmágyi Sándor örömmel látja a Legényegylet áldásos munkáját, kéri a vezetőséget, hogy a tanonckat szervezze be ez áldásos munkába.

A vita során az ipartestületi elnök ama kijelentésére, mely szerint nem látja szükségesnek a segéd-mester viz-

ga megszigorítását, Kecskés László a következőket válaszolta:

A mai keresztény kézműves segédekre, mesterekre nem lehet közömbös, hogy a hirdelen, márcól-holnapra átképzett értelmiségi emberek, akik ugyan szellemileg fölülte állanak az iparoságnak, ezt a pályát rohamozzák meg és komoly tudás nélkül, kalmar szellemmel itassák át.

A vita során felszólaltak még az egyelet vezetői, majd a fiúk közül ötben.

A nagyszámú hallgatóság végig nagy érdeklődéssel hallgatta a nivós előadást és fejtegetéseket.

P. Engelbert megköszönte az előadónak szíves fáradozását és az estet bezárta.

Árpási István.

PECS:

Három sikerült Adventi estet rendeztünk. Mindig teit ház hallgatta előadóinkat. Kegyelmes Püspök Atyánk is megjelent soraink között.

Katalinbálunk, Karácsonyi táncunk, Szilveszter-estünk, hát még a Nagybálunk, mindig esemény a város táncoló ifjúsága között! Január 20-án Tekebált rendeztünk, mert fedett olimpiapályát akarunk az Egyeletünkben felépíteni. Különbön az Egyeletben napról-napra többen leszünk, reméljük, hogy vágyunk teljesül és Pécs egész fiatal iparostársadalma egyleti tag lesz. Hozzánk kell jönni mindenkinek, aki hozzánk tartozik!

Szakosztályaink tanfolyamokon vesznek részt és készülnek a tavaszi pécsi Munka-kiállításra. Egyházmegyei Legénynapunkat is ezzel kapcsolatosan tervezzük megrendezni. Ha a jó Isten iserve ügy akarja, április közepén nagy segerszemlének lesz Pécssett.

Nóth Béla jegyző.

LEPSÉNY:

Január 21-én lelkes lepsényi fiúk gárdája is belépett a legényegyleti zászló védelmé alá.

Torma János p. titkos kamarás, esperes plébános és Pergel Józsa révfülöpi dékánképző-kurzuson kinevelt dékán nagyszerű és fáradszatólan munkájának eredményeként.

Szeretettel köszöntjük a lepsényi fiúkat és kérjük őket, bizzanak és munkálkodjanak, mert amíg az egyelet olyan ember vezetésében tudjuk, mint a lepsényi egyelet, addig nem lehet és nem is lesz hiba.

NYIREGYHÁZA (gör. kat.):

Szilveszter estét rendezett nagy sikerrel az egyelet, nagy erkölcsi és anyagi eredménnyel.

Készülünk már nagy vonalakban az idei legénynapra is. Tanfolyamaink és előadásaink nagy sikert aratnak, mindig szép számú közönség előtt.

SELLYE:

Lent, az Ormányság szívében, 7 éve működik már a sellyei Katolikus Legényegylet. Csémben, hallgatagon, de dolgozva élnek. Nem csinálnak lármát, élik a maguk egyszerű, szép életét. Amikor hírt adnak magukról, akkor valami nagy dolog az, ami miatt meg-

Egy szippantás

Nem tehetek róla, hogy ennyire el-késtem. Nehezen búcsúztam az öszententőtől és csak napok múltán ébredtem tudatára, hogy már 1940-et frunk. Otódikét írtunk akkor már. De cikket ígertem az „Uj Nemesség”-nek az új-évi számba, meg is írtam, el is küldtem, de arra már kész volt az újévi szám. Engedélyt kértem hát, hogy „pócskodhassak” a mostani számba. Hallgassátok hát:

Az egyik borpióca meséli: „Én azzal kezdtem az újesztentőt, hogy még egy utolsó kupica kenyőket felhajtottam és aztán lehajtottam a fejemet alvársra.” Már engedjük meg, de ez mégsem engedhető meg!

*

Ujév reggelén szedtem csokorba a következő borvirágzásalakat is: Egy ember térdel a kanális előtt. Rázza a rácsot. Rekedt hangja el-csuklik, miközben sirja: „Engedjenek ki! Engedjenek ki!”

Egy másik a járda szélén botorkál, egyik lába fenn, a másik az úttesten. Egy darabig megy, majd megáll. Töpreng. „Azt tudom, hogy hol rúgtam be, de hol a csudában sántultam meg?”

Valami fényes ragyogott az égen, megkérdeztem egy járó-kelőt: tessék csak mondani, kezét csókolom, mi az ott fenn: a Nap, vagy a Hold? — Nézi a koma egy darabig, végül ezt kéri: „Melyik?” — Hát nem édes?

A család férfitagjai is hazafelé kóvályognak úgy reggel nyolc felé, illedelmesen támogatják egymást. Csend van egy ideig, látszik, hogy erőltetik a gondolkodást. Az apa tőri meg előbb a csendet, mondván: „tudod fiam, én nem hagyom a házam egy olyan kö-lőkre, akinek két feje van”. Némán kesereg a fiú, csémben tovább mászkálnak, hazaérnek, a fiú kifakad: „nem-kem pedig nem is kell olyan ház, amelyek forog!”.

Az én újévem úgy kezdődött, hogy egy alapos fejfájással ébredtem fel és a nagy hidegben az erős fogvacogás következtében elharaptam a nyelven. Mosakodás közben az egyetlen pár cipőmbé döntöttem véletlen a vizet. Persze, hogy az elázott fűzőm elszakadtak. A nagy idegességben azután érhető, hogy végighasadt az ingem, mikor az ágy alatt az elgurult szőkevény ing-gombom után vadásztam. Ez még hagyján, de a fejemet úgy bevágtam az ágy szélében, hogy libatofás nagyságú bunkó kellett az jobb fülem fölött. Csémben fohászoktam áldásért a keménygallér kitalálójának magas személyére, de csak azért, mert akkor még nem tudtam, hogy a pénzárcaimat a nagy szilveszterezésben elvesztettem. Erre akkor jöttem rá, amikor a szebtükröm után kutatva, annak cserepeiben és szilánkjáiban a kezemet összevételtem. Ekkor már szörnyen dühös voltam. Ráadásul zörögtek az ajtón. Kinyitottam. Hínlás volt, a dékán! Mergesen rivalltam rá: hát te mit akarsz? Ő szeiden felelt: „Csak boldog újévet jöttem kívánni!”

*

Nna! Tehát ugye az ember boldogságához nem elég, ha kőssa feljőzban csapatok rontanak be egy boldogabb — kollektív — újévet kívánni, tehát ugye a pusztá kívánság nem elegendő, mert az egész mispóche nem ér semmit, ha nem mi ketten együtt masiro-zunk az örök szónoklatok végetérni nem akaró hosszú útjain. És hiába kívánnak és hiába beszélnek és fecsegnek és lo-csognak és szónokolnak, mert a tevékeny szeretet nélkül megint csak nem ér semmit a legújabbban divathoz jőző jeliszavak mázsás tömege sem.

Ezen gondolatok jegyében szeretettel köszöntöm hitorsosaimat, s bocsánatért eszedve a megbotránkoztatásért

elkésve „Boldog újévet kíván!”

Pécca.

Szövetségi számlák

kiegyenlítése minden egyelet kötelessége !!

szakított a nagy csendet. Most ismét hírt adnak magukról. Ismét nagy dologban török a fejüket. Az évi szokásos bált a farsangon úgy szeretnék megrendezni, hogy a régi szép céljuk ismét egy lépéssel közelebb kerüljön a megvalósuláshoz. Székházat akarnak építeni, hogy elmondhassák: „A mi házunk, a mi várunk”, ahol az ideálisan szép egyleti élet méltó keretbe kerülne.

Szeretettel köszöntjük a sellyei egyelet élni és dolgozni akarásáért. Köszöntjük a lelkes ifjúsági vezetőket: Vonyó Lajost, Bari Istvánt és a többieket. Kívánjuk, hogy a legényegyleti székházban üdvözölhessük minél előbb az egyleti családot.

SZEKSZÁRD:

Tíz tagú szalonzenekar a hosszú téli esteken zenekari hangversenyeket tart, hogy szórakozást nyújtsanak. Egy bált már átjártzott nagy sikerrel, azóta teljesen önállóan működik és a város különböző egyleti versengnek érte, ki kapja meg előadásra. Báljaik, estéyeik

Diszelnök: dr. Molnár József polgármester, elnök: Morva Imre prépost plébános, vil. eln.: Risovszky Károly szobrász, üv. elnök: dr. Turner Ferenc hitanár, tb. elnökök: dr. Mericzay Aladár h. polgármester, Molnár János Ganz felügyelő, Füzfás Jenő mérnök, Kostalek József hentes mester, tb. alelnökök: dr. Magócsy Géza, dr. Hanny Lajos, Hajtán István, Horváth László, dr. Lakatos László.

Ifjúsági tisztikar: I. dékán: Juhász Gyula, II. dékán: Martiniák Károly, jegyző: Bartha Rudolf.

Zongorát avattunk november 26-án. A tagok és vendégek szép számban vettek részt. Juhász Gyula dékán köszönetet mondott az ifjúság nevében a vezetőségnek, majd utána Füller Lajos szavalt, ezután pedig Pauli Antal kis műkedvelő gárdája villámtréfákkal szórakoztatta a jelenlevőket. Az új zongorán felhangzott a csárdás pattogó ütemű dallama és az egybegyűlt vendégeket serpenyű és konfetti csata közben késő éjjeli órákig táncolt.

reskedelmi előkelőségei szép számban vettek részt. Oriási erkölcsi és anyagi sikerünk volt.

Fekete Jenő dékán.

GYÖNGYÖS:

Az újesztendő kezdetén tisztújító közgyűléssel kezdtük az egyleti életet. Új tisztikar a következő: I. dékán lett Kubányi Miklós, II. dékán Hegedűs Pál, vizsgálmi elnök Bágyi László, jegyző Fülöp Imre, számvizsgálók Terecsák Jenő és Bardóczy György lettek.

Előadók egyletünkben városunk kiváló egyéniségeiből kerülnek ki. Ezen esteik minden szerdán nagy hallgató közönség előtt tartatnak meg. Mestervizsga előkészítő tanfolyamot kezdünk szervezni. Jelenleg egy könyvvitel és kereskedelmi levelezés című tanfolyamunk folyi ka tagok nagyszámú részvételével.

Egyik ifjúsági termünket berendeztük olvasó teremnek, ezzel azt akarjuk elérni, hogy tagjanik zavartalanul olvassanak és így is képezzelek magukat.

Februárban egy nagyszabású jelme-

Nyaralásodat

a révfülöpi Üdülő Házban és a legényegyleti táborkokban töltsd, takarékoskodj már most!

valóságos forradalmat jelentenek és a város számottevő emberei zsufolásig töltik a termet.

SOMORJA:

December 31-én tartotta szokásos szilveszteri mulatságát. A jól sikerült mulatság megrendezésében nagy része van Faulhammer Ferenc világi elnökünknek és Dumann Viktor pénztárosnak, továbbá a rendezőgárdának.

Takács József dékán.

KISVÁRDA:

December 26-án, karácsony másnapján műsoros táncestet rendeztünk. Előadásra került Alföldy Géza: „Vihar a havasokon” című 3 felvonásos irrederent dráma. Nagy erkölcsi és anyagi sikere volt, amit a nagy szerű rendezésnek, szereplő gárdának kifogástalan játékának köszönhetünk. Különösen ki kell emelni: Barkócz Etus, Szabó Marnyi, Póznér Ica, Kilecs Mária, Deák Borika, Cimbalmos István, Horváth József, Sajti Ferenc, Szabó Lajos, Dobos József, Szilágyi József, Kassai András, Póstényi Gyula, Barkóczy Ferenc, Dankó János, Bodnár Pál, Deák Mihály, stb.

Füzési István elnök úr fáradozása tette lehetővé, hogy ilyen szép sikert aratott egyletünk. Kérjük a jó Istent, hogy tovább folytathassa munkáját egyletünkben.

Horváth József jegyző.

KISPEST:

A legényegyleti új tisztikar és ifjúsági tisztikar nagy akarással megy neki az újesztendő munkájának.

A közgyűlés a megejtett választáson egyhangúlag választotta meg a következőket:

Minden hétfőn a gyűlés keretében egy vita tárgyal adunk és azt közösen megvitatjuk. A tagok és résztvevők állandóan élénken és felkészülten vesznek részt a vitákban.

Bacsics József.

TAPOLCA:

Az egyleti élet csak az újesztendőben indult meg, mert termünk ez ideig foglalt volt. Hála Istennek, Nyék Sándor káplán-elnök úrban olyan egyleti vezetőt kaptunk, aki egész munkásságát a munkásifjúság jobb és szebb jövőjének kiharcolásáért tűzte ki célul. Pár egyleti lelkes fiúval karöltve, együtt küzdünk és dolgozunk az egyleti élet szebbé tételén. Máris jelentkezett 30 új tag, kiket a közeljövőben szándékozunk avatni.

Pintér Ferenc dékán.

CSORNA:

Megindult az ideális egyleti élet. Szakosztályokat megalakítottunk. Versenyeiket rendeztünk. Mestervizsga előkészítő elméleti tanfolyamát megkezdttük. Előadók: Csiba László ipartestületi jegyző és Horváth Imre irodavezető.

Rácz Sándor dékán.

BEREGSZÁSZ:

Megalakult a Legényegylet. Az idegen elnyomatás alatti magyar végvárnak egyre-másra térnek vissza. Most Beregszász is csatlakozott ezekhez, akik a Szövetség tagjai sorába lépnek.

Szeretettel üdvözöljük az új legényegyleti testvéreket.

SOPRON:

Január 20-án, szombaton hatalmas sikerű táncmulatságot rendezett egyletünk. A város társadalmi, ipari és ke-

zes estére készülünk. Egyletünk érdeme, hogy már most is hatalmas érdeklődés indult meg irányában.

Ez évben ünnepeljük meg Legényegyletünk 75 éves jubileumát. Az ünnepségre már az előkészületek nagyban folynak.

Kubányi Mihály dékán.

SZERENCs:

A legényegyleti család ismét új tagokkal szaporodott. Szerencsen megalakult és nagyszabású tervekkel indult meg az élet.

Lőrincz József káplán munkásifjúságért dobogó szive és munkája meghozta az eredményt és így a szerencsi munkásifjúság megalatja otthonát a Legényegyletben.

Nagy szeretettel üdvözöljük új tagtestvéreinket a legényegyleti családban és kérjük őket testvéri kézfozással, váltva te küzdjünk együtt közös célunkért, a szebb és jobb munkásjövőért.

KASSA:

Az elszakítottág 20 éve alatt kassai Legényegyletünk színfűsző gárdájának előadásai jelentették Kassán a magyar színházat. Az oly sok sikert megért gárda most ismét a nyilvánosság elé lépett, hogy ünnepelje vezetőjét: Marossy Lajost. Ötször adták elő nagy sikerrel Pechár László és Marossy Lajos: „Őszi mese” című operettjét, melynek zenéjét Schmid Bella szerezte.

A darabot műkedvelők írták, műkedvelők adták elő, mégis mindkét teljesítmény megüti a művészi mértéket. Az operett meséje eszményi. Az elvált házaspár kibékül és ismét boldogan élnek. A cselekmények gördülékenyek, ének, tánc teszi változatosá. Páratlan humor a nézőkből hatalmas tapsorkánt váltott

Imakönyve

legyen minden tagnak, mert Istennel
mindegyikünknek akad dolga.

A mi imakönyvünk

„A munkás imádkozik.”

Kartkötésben 80 fillér, vászonkötésben 1.20, bőrkötésben 2.50.

ki. A második felvonás irredenta dalát előkép teszi felejthetetlenné.

A darabot az egylet zenekara kísérette kifogástalanul. A szereplők tökéletesen játszották szerepüket.

Az „Őszi mesét” bátran merjük ajánlani egyleteink műkedvelőinek. Mindenestre komoly műkedvelő gárda és megfelelő színpad kell hozzá.

SZOLNOK:

Legényegyleti családunk több mint 100 taggal vett részt a jan. 14-iki estünkön. Tréfás üdvözléssel, utána tea, virslis vacsora, utána tánc, mely végig családias, kedélyes, hangulatos volt. Vendégeink egy szép est emlékével, de fésztől távoztak, hogy ily hamar elmúlt.

„BOLONDOK HÁZA”:

című egyfelvonásos vígjátékot és „Fekete toborzó” című irredenta drámát adták elő a salgótarjáni műkedvelőink.

Mráz Jolán, Mac Jolán, Fábrián Magda, Kéri Sarolta, Viskárdi Olga, Bolla Glzi, Moizsis Ilona, Holles Ilona, Richweisz Károly, Fabricius Klári, Angyal József, Ondrő László, Godó Sándor, Demény József, Klajbón József, Kovács Gyula, Miklós Antal, Réva Sándor, Molnár András, Pincsek Gyula, Telek István, Németh Róbert, Galbács István és a többi szereplők is mind nagyszerűen megállták helyüket és a közönség hatalmas tapsviharral jutalmazta nagyszerű alakításukért. Előadás után reggeli tánc, végig jó hangulattal.

ESZTERGOM:

Hol volt, hol nem volt, hetedhétországban is túl volt, sőt van egy gyönyörűséges szép város: Esztergom.

Nos, ebben a gyönyörűséges szép városban van még egy gyönyörűbb tündérpalota: az Esztergomi Katolikus Legényegylet. Hát ebben a munkásifjúságnak épült szép tündérpalotában január 14-én volt egy szemet-lelket elbájoló jelmezes „Mesebál”.

Akik ott voltak meseautón, vagy tündérszárnyakon, apostolok lován, vagy Zeppelinben, keresztül hegyeken, völgyeken jöttek, álarcot tettek az arcukra, hogy a nagy fényesség és pompa meg

ne ártson, olyan ruhát öltöttek, amelyről csak a mesékben lehet olvasni, vagy hallani.

Az ajukon mosoly, a zsebükben 1 pengő, de 3 annak, aki családdal, vagy egyéb rece-rucájával érkezett s mikor elérték a bejáratot, amelyet a pénztár sarkányai őriztek, legyőzték őket a belépőjegy varázserejével, ekkor kitarult előttük a bűbajos mesék ragyogó nagyterme, benne gyémántszemű szép tündérek, elragadó tánc, pörgőbajszos legények csengő sarkantyúja, füstökű cigánybanda zengő talpalávalója.

A sorok írója, ki résztvett ez estélyen le- és felmenő retye-rutyájával, összes hitelezőivel és egyéb tartozékával, mint hiteles szemtanú bekukucskált a kacsalábon forgó kastély termeibe, jelenti a következőket:

„Kezembe véve Aladdin csodalámpát, belebujva hétmérföldet lépő kis-csizmámba és hipp-hopp, már ott is voltam.

Először az ajtón belépve belelötökötem Csipke Rózsika tövisébe. Rózsás ajkával csacsogá: „Muszáj volt erre az alkalomra nekem is felébrednem!” De ni csak, itt van a kis Hamupipőke is. Mellette büszkén lépked a délece királyfi. Piroskával is találkoztam, ki erre az estélyre a vén orddal barátságot kötött. Találkoztam még Jancsival és Juusikával, erre a csodára azonban nem voltam elkészülve, hogy a deit legényné serdült Jancsi „megtáncoltatta” a borszarkányt.

Az est fénypontja volt, mikor Hófehérke belibeggett hét testőrével.

Ott volt még Figaró is. Ahova mentem, mindenütt ott volt. Figaró itt, Figaró ott, Figaró mindenütt. A Szabólegény, aki a köből is vizet sajtolt és hetet ütött egy csapásra, most az egyszer mellé fogott, mert még a Vasorrúbába sem ment vele táncolni.

Számálhatnám még sokáig a megjelenteket, de hétmérföldet lépő csizmámat, amit levettem bemenetelkor, valaki elemelte és így korán el kellett hagynom a mesés helyet, hogy idejében megérkezhessem prózái hazámba. Anynyit még csak, hogy reggel felé már Henc-Idától Bone-Idáig folyt a bor és tán még ma is táncolnak, ha bírják.”

GRATULÁLUNK.

Faulhammer Ferenc, a somorjai Legényegylet világi elnökének leányát, Mariskát eljegyezte Illés József erdész Csáktúrról.

Balla Erzsike Kunszentmárton és Antal Gyula Budapest jegyesek.

Molnár Mariska kongregánistát eljegyezte Tóth Pál somorjai dékán.

Van egy kicsi ország,
A világ szívében;
Ezer éve áll már,
Kárpátok tövében;
Teste megcsontkítva,
Ezer sebből vérzik.
Fogjon össze minden magyar,
Aki boldog hazát akar,
Hogy ez a szép mecsországnak,
Ne maradjon csonkaországnak,
S újra, ismét éljen ezer évig!

(A Kassai Legényegylet „Őszi mese” című operettjéből.)

Gyűlés előtt

Édes Uram, Krisztus!

A Te nevedben jöttünk össze és Te is itt vagy velünk. Töltsd meg lelkünket igaz értékkel és tudással, hogy az életben jól megvethessük a lábunkat. Acélozd meg erőnket és akaratunkat, növelj képességeinket, hogy kötelességeinket minden téren megtehessek, jövőnket kiépíthessük. Amen.

Gyűlés után

Édes Uram, Krisztus!

Kisérj minket életünk minden útján, hogy egyletünk szellemében, közös nagy céljaink szolgálatában, a Te földi országokért, édes magyar hazánkért, a szociális igazságért, földi boldogságunkért és örök életünkért sikeresen dolgozhassunk és célunkhoz elérhessünk. Amen.

„A munkás imádkozik” imakönyvből gyűlés előtt és gyűlés után a dékán olvassa fel ezeket az imákat és a tagok mondják utána.

Kiadja: Az Országos Központi Katolikus Legényegylet.

Felölös szerkesztő és kiadó:
vitéz PINTÉR JÓZSEF.

Máté Ernő könyvnyomdája,
Budapest, VIII., József-utca 61.

Ujnemesség-bál a Központban

január 27-én